

Arrest

nr. 212 780 van 22 november 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 maart 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van 14 maart 2018 houdende het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. UWASHEMA loco advocaat M. OGUMULA en van advocaat J. TASSENOY, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 maart 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) in hoofde van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Diezelfde dag legt de gemachtigde ook een inreisverbod op aan verzoeker voor de duur van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14/03/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Betrokkene verblijft reeds sedert 25/08/2017 op het grondgebied van de Schengenstaten. Hij heeft daarmee de termijn van 90 op 180 dagen overschreden of kan niet aantonen dat het niet zo is. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor belemmering van het verkeer, de vlucht nemen van een politievoertuig bij een routinecontrole, het veroorzaken van een verkeersongeval tijdens de vlucht en het bezit van inbrekersmateriaal (PV BR.17.L5.006758/2018 van de PZ Montgomery). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie een vrouw en kind te hebben in België maar 'niet te weten waar zij wonen'. Hij zei dat hij hier op vakantie is. Bij het tweede verhoor dat plaatsvond in het gesloten centrum verklaart betrokkene nu dat hij wel bij zijn vrouw en kind woont en dat deze verblijven in Sint-Gillis.

Hij is naar België gekomen om bij zijn familie te zijn, zijn vrouw zou hier werk hebben. Hij verklaart verder ook niet in een land te willen verblijven waar mensen in contact staan met drugs. Albanië zou dus zo een land zijn. Ongetwijfeld zijn er in België ook mensen die 'in contact staan met drugs'. Het valt te betwijfelen of betrokkene überhaupt een land op de planeet aarde kan vinden waar niemand 'in contact staat met drugs'. Deze reden slaat dus eigenlijk nergens op.

Verschillende documenten tonen aan dat betrokkene inderdaad getrouwd is met een Roemeense vrouw T. Alexandra (OV ... - °18/05/1989) die hier recht heeft op verblijf. Zij hebben samen een kind T. Anastasia geboren op 27/07/2017. De vrouw van betrokkene heeft werk in België en verblijft in Sint-Gillis. Op zich toont niets aan dat betrokkene effectief verblijft op het adres waar ook zijn vrouw en kind verblijven. Het huurcontract is immers afgesloten enkel met de vrouw alleen, en hij staat niet ingeschreven op dit adres. Mocht het wel zo zijn dat hij daar verblijft, dan vormen zij een familiale cel waarmee wij bij verwijdering rekening dienen te houden.

Het staat de vrouw van betrokkene vrij om betrokkene achterna te reizen (al dan niet met kind) naar Albanië. Betrokkene kan vanuit Albanië een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Betrokkene verklaart dat de ambassade in Albanië niet zal helpen om hem een verblijfsvergunning te geven voor België en dat ze ook het inreisverbod niet zullen intrekken. Het is niet duidelijk waarop betrokkene zich baseert om dergelijke uitspraken te doen. Aangezien hij verder geen redenen of bewijsmateriaal aanvoert waarom de Belgische ambassade betrokkene niet zou helpen, kunnen wij hier verder geen rekening mee houden. Hij kan een intrekking of opschorting van het inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake zoals iedereen.

Een opschorting of intrekking zou het mogelijk maken voor betrokkene om zijn familie in België te komen bezoeken. Gedurende de période van scheiding kunnen ze contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Het inreisverbod betekent dus geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Bij een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM dienen we een afweging te maken tussen het recht op een familiaal leven van betrokkene enerzijds en de belangen van de staat anderzijds. Het is in

het belang van de staat dat verkeersregels gerespecteerd worden. Een zware overtreding van de verkeersregels kan gezien worden als een inbreuk op de openbare orde. Het belang van de overheid bij het creëren van een veilige maatschappij waarbij iedereen op een veilige manier kan deelnemen aan het verkeer weegt hier op tegen het belang van betrokkene bij het uitoefenen van zijn recht op een familiaal leven. Daarom, en omwille van de elementen hierboven al besproken, kan er van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM bij het opleggen van een inreisverbod geen sprake zijn.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Uit de stukken van het administratief dossier is gebleken dat verzoeker gedwongen van het grondgebied werd verwijderd op 28 maart 2018, naar zijn land van herkomst, Albanië, nadat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die hij had ingediend tegen de beide bestreden beslissingen was verworpen bij arrest nr. 201 545 van 22 maart 2018.

Ter zitting verschijnt hij, samen met zijn raadsman in persoon.

2. Over de ontvankelijkheid

Hiervoor werd reeds vastgesteld dat verzoeker ingevolge de eerste bestreden beslissing werd gerepatriëerd naar zijn land van herkomst op 28 maart 2018.

Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht "door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling". In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip "belang" derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven. (Parl. St., Kamer, 2005-06, DOC 51 2479/001, 118.)

Een verzoekende partij beschikt over het rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: zij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet haar een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook.

Het belang waarvan zij blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 222.810)

Met andere woorden : wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van de verzoekende partij, komt het haar dus toe alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752, Deceuninck).

Op de vraag of hij nog een belang heeft bij zijn beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten nu er uitvoering aan werd gegeven, stelt verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Bij gebrek aan enige concrete toelichting, moet worden besloten dat verzoeker geen blijk geeft van het vereiste actuele belang voor de vernietiging van de eerste bestreden beslissing (RvS, 18 december 2012, nr. 221.810) Het beroep is derhalve onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Verzoeker stelt huidige beroep in tegen de bestreden beslissingen wegens de schending van:

- a) de materiële motiveringsplicht juncto artikel 5 lid 1 van de RL 2004/38/EG, artikelen 74/11, §1 en 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet;*
- b) de materiële motiveringsplicht juncto het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- c) het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest);*
- d) het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikelen 74/11, §1, lid 2 en 74/14 § 3, 3 van de Vreemdelingenwet en het evenredigheidsbeginsel;*
- e) de materiële motiveringsplicht en het hoorrecht/hoorplicht.*

a) Schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 5 lid 1 van de RL 2004/38/EG, artikelen 74/11, §1 en 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Principe

Volgens artikel 5 lid 1 van de RL 2004/38/EU, "onverminderd het bepaalde met betrekking tot reisdocumenten bij nationale grenscontroles, laten de lidstaten de burger van de Unie die voorzien is van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, alsmede familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die voorzien zijn van een geldig paspoort, hun grondgebied binnenkomen". Volgens de materiële motiveringsplicht houdt deze laatste in dat "iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd". De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn. Volgens vaste rechtspraak: de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen⁴. Toepassing In casu zijn de bestreden beslissingen van mening dat "Betrokkene verklaart dat bij zijn arrestatie een vrouw en kind te hebben in België maar 'niet te weten waar zij wonen Hij zei dat hij hier op vakantie is. Verschillende documenten tonen aan dat betrokkene inderdaad getrouwd is met een Roemeense vrouw T.A. (OV... — 18/05/1989) die hier recht heeft op verblijf Zij hebben samen een kind T. A. geboren op 27/07/2017. De vrouw van betrokken heeft werkt in België en verblijft in Sint-Gillis. Op zich toont niets aan dat betrokken effectief verblijft op het adres waar ook zijn vrouw en kind verblijven. Het huurcontract is immers afgesloten enkel met de vrouw alleen, en hij staat niet ingeschreven op dit adres. Mocht het wel zo zijn dat hij daar verblijft, dan vormen zij een familiale cel waarmee wij bij verwijdering rekening dienen te houden".

Welnu, uit stukken 2 tot 8 blijkt ontegensprekelijk dat, zijn echtgenote mevrouw T. A. en hun kind T. A. EU onderdanen zijn met OV nummer 8.589 075. Meer nog, dat bieden in België recht op verblijf hebben, wat door de bestreden beslissingen niet wordt betwist. Uit stuk 8 blijkt eveneens dat verzoeker, ten tijde van de inschrijving van zijn dochter in het gemeentehuis te Brussel, in het gemeentehuis aanwezig was en de inschrijvingsdocument annexe 19 meegetekend heeft. Uit deze stuk blijkt dat verzoeker samen met zijn gezin in hetzelfde adres wonen. Ondertussen wachten zij op de inspectie van het wijkagent teneinde de inschrijving van de eerste verzoeker te vervolledigen. Met andere woorden, is de procedure tot inschrijving van het gezin op voormeld adres reeds bij het gemeentehuis ingediend. Voormeld stuk, zijnde annexe 19, werd in het kader van hun aanvraag, door het gemeentehuis aan verwerende partij overgemaakt. Uit stukken 11 & 12, zijnde het document betreffende de consumptie van gas en elektriciteit op voormeld adres en het bewijs van betalen van huurgeld, blijkt ook dat deze laatste op naam van de verzoeker worden opgesteld.

Uit voorgaanden blijkt zonder twijfel dat verzoeker effectief op voormeld adres samen met zijn vrouw en kind woont. In het kader van zijn gehoor in het gesloten centrum, zijnde voor de totstandkoming van de bestreden beslissing, heeft verzoeker voldoende informatie omtrent zijn gezin gegeven (stuk 13). Hieruit volgt dat eerste verzoeker, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw T. Alexandra en vader van T. Anastasia, een EU onderdanen met recht op verblijf in België, het recht van vrije verkeer van persoon binnen EU geniet in de zin van artikel 5 lid 1 van de RL 2004/38/EG. Raad van State heeft reeds in de zaak met nr. 153.368 geoordeeld dat een beslissing tot terugdrijven kan niet worden genomen ten aanzien van een vreemdeling die reeds op regelmatige wijzen tot het grondgebied werd toegelaten" (RvS 1 september 2005, nr. 153.368, T.Vreemd. 2007, nr. 2, 121).

In casu zijn verzoeker en zijn familie reeds op regelmatige wijzen tot het grondgebied van België, een EU lidstaat, toegelaten, aangezien verzoeker en zijn gezin niet-visumplichtig zijn en zonder problemen in België binnen gelaten zijn. Helaas heeft de bestreden beslissing geen rekening gehouden met alle elementen, meer bepaald het feit dat verzoeker en zijn familie op rechtmatig en regelmatige wijze in België gevestigd zijn. Verzoeker is van mening dat de motieven van de bestreden beslissingen die hun juridische grondslag vinden in artikelen 74/11, §1 en 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet maar waarvan de beslissing geen rekening houdt met alle relevante en pertinente elementen, niet deugdelijk kan zijn en schenden deze beslissingen materiële motiveringsplicht. Meer nog is voor verzoeker onduidelijk waarom de bepalingen van artikelen 74/11, §1 en 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet op hem worden toegepast terwijl hij en zijn gezin in België op regelmatige wijzen op voormeld adres wonen. De bestreden beslissingen bevatten geen rechtsgeldige motieven en schenden dienvolgens de materiële motiveringsplicht juncto artikel 5 lid 1 van de RL 2004/38/EG, artikelen 74/11, §1 en 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet aangezien deze beslissingen geen rekening hebben gehouden met alle relevante en pertinente elementen die op eerste verzoeker van toepassing zijn, zijnde als een familielid van EU onderdanen dié recht op vrije verkeer heeft en op voormeld adres effectief woonachtig is.

b) Schending van de materiële motiveringsplicht juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

Principe

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de "annulatierechter" niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats ter stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad heeft reeds geoordeeld dat "de beslissing houdende inreisverbod volstrekt te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund dat de beslissing tot verwijdering op grond Van eigen motieven ook zonder inreisverbod zou blijven bestaan⁸. Toepassing In casu stelt verzoeker vast dat beiden bestreden beslissingen, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering en het inreisverbod, identieke motieven hebben in de zin dat er geen sprake kan zijn van een afzonderlijke motieven. Hieruit volgt dat voor verzoeker onduidelijk is waarom de maximuntermijn van drie jaar inreisverbod wordt opgelegd aangezien verzoeker geen onderscheid kunnen maken tussen de motieven van beide bestreden beslissingen, dit gezin hun identieke inhoudelijke motieven. Dienvolgens zijn verzoeker van mening dat beiden bestreden beslissingen onzorgvuldig worden voorbereid en schenden hierdoor de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

c) schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 24 van het Handvest - het belang en welzijn van het kind

Principe

In het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn vaste rechtspraken unaniem van mening dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing. Het beginsel legt aan het bestuur de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding¹⁰. In het kader van het hoger belang van het kind is artikel 24 van het Handvest van mening dat:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.
2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.
3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Toepassing

Verzoeker stelt vast dat bij de voorbereiding van de bestreden beslissingen, verwerende partij OP de hoogte is van het bestaan van het precaire kind in het gezin, zijnde T. Anastasia geboren op 27.07.2017 met recht op verblijf in België gezien haar hoedanigheid van EU burgerschap (stukken 7 & 8). Meer nog blijkt uit stukken 8,11 en 12 dat verzoeker effectief samen met zijn gezin woont, waaronder voormeld kind. Bij de inschrijving van het kind in het gemeentehuis, heeft verzoeker het bijlage 19 meegetekend

en uit deze bijlage werd het gemeenteschappelijke woonadres te St. Gilis aangegeven. Uit voormeld stukken blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker een gezinsleven met zijn minderjarige kind heeft alwaar hij, vanaf de geboorte een daadwerkelijke rol in de opvoeding en zorg van het kind heeft.

Gezien de nefaste gevolgen van de bestreden beslissingen, stelt verzoeker vast dat bij de belangenafweging van deze beslissingen, verwerende partij geen rekening voor het hoger belang van het kind, zijnde T. Anastasia, gehouden heeft. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt niet dat verwerende partij een belangenafweging gedaan heeft tussen het belang van voormeld precaire kind en het algemeen belang die verwerend partij beweert te willen beschermen. Gezien de afwezigheid bij de voorbereiding van de bestreden beslissingen van een belangenafweging tussen het belang van voormeld precaire kind en het algemeen belang, is verzoeker van mening dat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldig manier worden voorbereid en schending hiervoor het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 24 van het Handvest, zijnde het hoger belang van het kind.

d) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikelen 74/11, §1, lid 2 en 74/14 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en het evenredigheidsbeginsel.

Principe

Zoals reeds werd aangegeven houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat het bestuur, in het kader van een zorgvuldige feitenkadering, zijn motieven moeten staven aan de hand van de stukken van het dossier. Met andere woorden dienen de stukken van het dossier de motieven van de bestreden beslissing te weerspiegelen. Volgens artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, "de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval Luidens artikel 74/14 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, "er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien de onderaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid". Bij de invulling van het begrip "openbare orde", is het Hof van Justitie van mening dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Hierbij dient het evenredigheidsbeginsel te worden gerespecteerd. Het enkel gegeven dat een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeel, volstaat op zicht niet.

Toepassing

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissingen, met identiek motivering, geopteerd af te zien van de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek omdat volgens deze beslissingen, ten onrecht eerste verzoeker een bedreiging voor de Belgische openbare orde is. Zo beweert de bestreden beslissingen "betrokken is op heterdaad betrapt voor belemmering van het verkeer, de vlucht nemen van een politievoertuig bij een routinecontrole, het veroorzaken van een verkeersongeval tijdens de vlucht en het bezit van inbrekersmateriaal (PV BR.17.L5.006758/2018) van de PZ Montgomery). Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde¹³ te kunnen schaden Bijgevolg heeft verwerende partij in het kader van het inreisverbod Voor de maximumtermijn van drie jaar inreisverbod gekozen. Verzoeker stelt vast dat naar aanleiding van voormelde politiecontrole, hij door het Openbare Ministerie niet wordt vervolgd. Er werd zelf geen boete opgelegd. Verzoeker werd louter verdacht voor het plegen van de tenlastegelegde feiten. Hieruit volgt dat de feiten niet ernstig zijn en vormen geen voldoende bedreiging voor de openbare orde. Met andere woorden, het bevel om het grondgebied te verlaten en teruggedrijving heeft geen steun op feiten die voldoende ernstig zijn voor de openbare orde. Meer nog kan Uw Raad uit het PV waarvan sprake in de bestreden beslissingen niet afleiden dat verzoeker een gevaar is voor de Belgische openbare orde. In die zin heeft Uw Raad terecht geoordeeld dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk is gemaakt aangezien uit het proces- verbaal waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing niet zonder meer kan worden afgeleid dat de vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde, een element dat werd betrokken bij de beoordeling van de duur van het inreisverbod, temeer nu nergens sprake is van een vervolging¹⁴ Hieruit volgt dat verwerende partij niet kan volhouden dat het hier om een feiten gaan die een bedreiging voor de Belgische openbare orde vormen. Meer nog is verzoeker van mening dat bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn en geen correcte/evenredige analysis van de specifieke omstandigheden in de zin van artikel 74/11, § 1 hebben gemaakt. Verzoeker voegt er aan toe dat, in het kader van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, verwerende partij onmiddellijk de maximumtermijn oplegt terwijl in huidige concreet geval geen sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde.

Verwerende partij heeft de termijn niet gemoduleerd rekening houden met de specifieke omstandigheden vereiste door het artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet. Met andere woorden, de termijn van het inreisverbod wordt niet gemoduleerd rekening houden met het feit dat de feiten niet voldoende ernstig bedreiging zijn voor de openbare orde. Hieruit volgt dat verwerende partij geen blijk geeft van het doorvoeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11, §1 van de

Vreemdelingenwet in de zin dat het inreisverbod dit wetsartikel in casu niet correct wordt toegenast¹⁵. Dienvolgens zijn de bestreden beslissingen onzorgvuldig voorbereid, kennelijk onevenredig en schenden hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 74/11, §1 en 74/14 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en het evenredigheidsbeginsel. e) Schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van hoorrecht/hoorplicht Voor de totstandkoming van de bestreden beslissingen, dient verwerende partij over te gaan tot verhoren van verzoeker die recht op een tolk heeft aangezien hij de landstaal niet machtig is.

Uit het administratief dossier, zijnde het gehoorverslag van 09.03.2018 die om 14.50 uur (stuk 13) werd opgesteld leest de Raad het volgende: "De vreemdeling en de tolk die aanwezig is dient eveneens te onder tekenen". Met andere woorden, de tolk die aanwezig is moet het gehoorverslag mee ondertekenen. Verdere op in het gehoorverslag leest de Raad het volgende, alwaar aan verzoeker werd gevraagd of hij de tolk goed begrijpt: "Begrijpt u de tolk goed?" Antwoord: "ja".

Op het einde van het gehoor die om 15.45 uur werd afgesloten, werd nogmaals aan verzoeker de vraag gesteld: "Heeft n de tolk begrepen?" Antwoord: "ja" I Hieruit volgt dat een tolk aanwezig was tijdens het gehoor van verzoeker. Welnu en ten eerste, het gehoorverslag van 09.03.2018 hevat het tolknummer niet. zijnde het nummer van de tolk die de opdracht uitgevoerd heeft. Hierdoor weet de Raad nog niet wie de opdracht van een tolk uitgevoerd heeft.

Ten tweede werd het gehoorverslag door de aanwezige tolk niet getekend terwijl de aanwezig tolk het gehoorverslag moet ondertekenen teneinde het gehoorverslag geldig en authentiek te maken. Verzoeker stelt vast dat het gehoorverslag van 09.03.2018 ongeldig is.

De ongeldigheid van deze verslag brengt met zich mee dat het beweerde verhoor in de bestreden beslissingen ongeldig en onbestaand is.

Aangezien het beweerde verhoor in de bestreden beslissingen onbestaand is, brengt dit met zich mee dat verzoeker voor de totstandkoming van de bestreden beslissingen, waaronder het inreisverbod, niet werd gehoord. Gezien de nefaste gevolgen van het inreisverbod, houdt de afwezigheid van een gehoor een schending in van het fundamentele beginsel van hoorrecht. " Het is voor verzoeker onduidelijk waarom de bestreden beslissingen van mening zijn dat verzoeker, voor de totstandkoming van deze beslissingen, werd gehoord terwijl het gehoor onregelmatig en onbestaand is. De bestreden beslissingen zijn hierdoor niet conform de materiële motiveringsplicht. Meer nog stelt verzoeker vast dat de bestreden beslissingen zich berusten op onregelmatig en ongeldig informatie / documenten in het administratieve dossier. Dienvolgens zijn de bestreden beslissingen op onzorgvuldige wijze töt stand gekomen en schenden hierdoor de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van hoorrecht.

f) Schending van artikel 8 van het EVRM

Principe

Volgens artikel 8 EVRM: Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1 eenieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Volgens het EHRM, de begrippen 'privéleven' en 'gezinsleven' uit voormelde artikelen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een privé- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Giił t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29).

Toepassing

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker een daadwerkelijke gezinsleven met mevrouw T. Alexandra en zijn dochter T. Anastasia in België heeft - de éénheid van het gezin. (stukken 8,11 en 12). Uit deze stukken blijkt dat verzoeker effectief bij zijn gezin op voormeld adres woont. Deze gegeven wordt door de bestreden beslissingen niet betwist. Trouwens is verwerende partij op de hoogte van het bestaan van het kind die een precare leeftijd en nood op bij stand van beide ouders heeft. Hieruit volgt dat eerste verzoeker dienstig beroep op de éénheid van zijn gezin kan doen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er is in het administratieve dossier geen uitzondering op artikel 8 § 1 EVRM in de zin dat er geen voldoende ernstig bedreiging voor de openbare orde is. Pagina 14 van 16 Welnu, de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen brengt met zich mee dat het belang van voornoemd kind met een precare leeftijd en de éénheid van het gezin in gedrang komt, met andere woorden dat

verzoeker van zijn gezin ten onrecht wordt gescheiden wat een ontoelaatbare en ongegrond inmengen is in het privéleven van verzoeker en een schending van artikel 8 § 1 van het EVRM. Terecht heeft Uw Raad geoordeeld dat "het is een evidentie dat de bestreden beslissing die op onzorgvuldige wijze werd genomen en die gevolgen heeft voor het gezinsleven van de verzoeker en de belangen van zijn kinderen, een ernstig nadeel met zich meebrengt dat moeilijk te herstellen is"

3.2. In de mate dat het middel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden herhaald dat verzoeker geen actueel belang heeft bij de vernietiging tegen deze beslissing, zodat het middel in zoverre niet dienstig is.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Verzoeker betoogt dat het inreisverbod moet worden onderscheiden van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat het gegeven dat beide beslissingen identieke motieven hebben, zodat er geen sprake meer kan zijn van afzonderlijke motieven en het voor verzoeker onduidelijk is waarom de maximumtermijn van drie jaar inreisverbod wordt opgelegd. Hij leidt hieruit af dat de bestreden beslissing onzorgvuldig is voorbereid en hierdoor de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden.

Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat het inreisverbod een van het bevel te onderscheiden beslissing is. Echter, het loutere feit dat beide beslissingen identiek of gelijkaardig zouden zijn gemotiveerd, nog daargelaten de vraag of dat echt zo is, volstaat niet om aan te tonen dat de motieven van het inreisverbod niet deugdelijk zouden zijn. Verzoeker moet dat in concreto aantonen.

3.5. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, waarop het bestreden inreisverbod is gesteund, bepaalt het volgende:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)".

In casu werd het inreisverbod opgelegd op grond van het feit dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Dit gegeven zit besloten in het bevel om het grondgebied te verlaten met

vasthouding met het oog op verwijdering, waarin toepassing werd gemaakt van artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. In de mate dat de gemachtigde de motivering die heeft geleid tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek op grond van de voormelde bepaling heeft herhaald in de huidige bestreden beslissing, moet deze motivering als overtuigend worden aangemerkt. Kritiek erop kan dus niet dienstig worden aangebracht in het kader van de vordering in zoverre ze is gericht tegen het inreisverbod.

Wat betreft de duur van het inreisverbod betoogt verzoeker dat meteen de maximumduur wordt opgelegd van drie jaar, terwijl in casu geen sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde.

Voor het bepalen van de duur van het inreisverbod moet rekening worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval, luidens artikel 74/11, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. De wetgever heeft drie hypothesen voorzien, met name het inreisverbod van maximum drie jaar wanneer voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan of wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, het inreisverbod voor een duur van maximum vijf jaar ingeval van fraude of het gebruik van onwettige middelen met het oog op toelating of behoud op verblijf en, tot slot, het inreisverbod van meer dan vijf jaar wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker leest de bestreden beslissing verkeerd waar hij ervan uitgaat dat de gemachtigde de duur van het inreisverbod heeft bepaald op grond van het feit dat verzoeker een “ernstige bedreiging” zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit is niet het geval: de gemachtigde is binnen de grenzen van de eerste hypothese gebleven en binnen de duur van drie jaar.

Wél heeft hij bij de belangenafweging die hij heeft doorgevoerd in bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, en specifiek in het licht van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, het gegeven betrokken dat verzoeker, door de zware overtreding van de verkeersregels die hij heeft begaan, een inbreuk op de openbare orde heeft gepleegd.

Verzoeker betoogt dienaangaande dat hij voor deze feiten niet wordt vervolgd en zelfs geen boete heeft gekregen. Hieruit volgt, zo stelt hij, dat de feiten niet ernstig zijn en hij geen voldoende bedreiging vormt voor de openbare orde.

In casu moet worden vastgesteld dat verzoeker de feiten op zich –met name de op heterdaad betrapping voor belemmering van het verkeer, de vlucht nemen van een politievoertuig bij controle, het veroorzaken van een ongeval en het bij zich hebben van inbrekersmateriaal- niet betwist. Verzoeker toont niet aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn om de opgesomde en niet-betwiste feiten te beschouwen als een inbreuk op de openbare orde, zoals de verwerende partij heeft toegelicht in de bestreden beslissing.

Het is verder evenmin kennelijk onredelijk of onwettig dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid betreffende het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening houdt met deze feiten zelfs wanneer ze niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Met de betrekking tot de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat hij effectief bij zijn gezin –i.e. zijn vrouw en kind- woont en dat de verwerende partij op de hoogte is van het kind dat een precare leeftijd heeft en de nood aan bijstand van beide ouders heeft, zodat hij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt met zich mee dat het belang van het kind en de eenheid van het gezin in het gedrang komen, zodat er een ontoelaatbare inmenging is in het gezinsleven van verzoeker en dus een schending van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet uitsluit dat verzoeker woont bij zijn vrouw en kind en stelt dat zij in dat geval een familiale cel vormen waarmee rekening moet worden gehouden. Vervolgens gaat zij over tot de volgende belangenafweging:

“Het staat de vrouw van betrokkene vrij om betrokkene achterna te reizen (al dan niet met kind) naar Albanië. Betrokkene kan vanuit Albanië een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Betrokkene verklaart dat de ambassade in Albanië niet zal helpen om hem een verblijfsvergunning te geven voor België en dat ze ook het inreisverbod niet zullen intrekken. Het is niet

duidelijk waarop betrokkene zich baseert om dergelijke uitspraken te doen. Aangezien hij verder geen redenen of bewijsmateriaal aanvoert waarom de Belgische ambassade betrokkene niet zou helpen, kunnen wij hier verder geen rekening mee houden. Hij kan een intrekking of opschorting van het inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake zoals iedereen.

Een opschorting of intrekking zou het mogelijk maken voor betrokkene om zijn familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen ze contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Het inreisverbod betekent dus geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Bij een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM dienen we een afweging te maken tussen het recht op een familiaal leven van betrokkene enerzijds en de belangen van de staat anderzijds. Het is in het belang van de staat dat verkeersregels gerespecteerd worden. Een zware overtreding van de verkeersregels kan gezien worden als een inbreuk op de openbare orde. Het belang van de overheid bij het creëren van een veilige maatschappij waarbij iedereen op een veilige manier kan deelnemen aan het verkeer weegt hier op tegen het belang van betrokkene bij het uitoefenen van zijn recht op een familiaal leven. Daarom, en omwille van de elementen hierboven al besproken, kan er van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM bij het opleggen van een inreisverbod geen sprake zijn.”

Verzoeker gaat in zijn uiteenzetting helemaal voorbij aan het motief waarin de gemachtigde vaststelt dat verzoekers echtgenote en kind hem kunnen achterna reizen, waarna hij vanuit Albanië een verblijfsprocedure kan opstarten en een intrekking of een opschorting van het inreisverbod kan vragen. Hij brengt geen enkel concreet element bij waaruit zou blijken dat en om welke reden er hinderpalen zouden bestaan die het (tijdelijk) verderzetten van het gezinsleven in Albanië of elders onmogelijk zouden maken. Derhalve toont hij evenmin aan dat de bestreden beslissing eraan in de weg zou kunnen staan dat hij een daadwerkelijke rol heeft in de opvoeding en de zorg van het zeer jonge kind, geboren in juli 2017. Alleen al deze vaststelling leidt tot de conclusie dat verzoeker noch een schending van artikel 8 van het EVRM aantoont, noch aannemelijk maakt dat artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou zijn geschonden omdat geen rekening zou zijn gehouden met het hoger belang van het kind. Verzoeker beperkt zich tot een aantal gemeenplaatsen die daar niet anders over doen denken.

3.6. Verzoeker stelt dat het besluitvormingsproces niet deugdelijk is verlopen. Hij verwijst naar het feit dat het gehoorverslag van 9 maart 2018 en stelt vast dat dit verslag noch het tolknummer bevat, noch de handtekening van de tolk, zodat het verslag ongeldig is en dus als onbestaand moet worden beschouwd, zodat ervan moet worden uitgegaan dat verzoeker niet werd gehoord voorafgaand aan de bestreden beslissing.

Uit het “formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling” van 8 maart 2018 blijkt uitdrukkelijk dat verzoeker niet werd bijgestaan door een tolk. Hetzelfde blijkt uit het “volledige verslag van het gesprek dat met de vreemdeling werd gevoerd in het kader van het hoorrecht Centrum” van 9 maart 2018. Uit beide verslagen blijkt dat verzoeker zich heeft uitgedrukt in het Engels. Het klopt, zoals verzoeker terecht stelt, dat in het verslag van 9 maart 2018 op de voorgedrukte vragen “Begrijpt u de tolk goed?” en “Heeft u de tolk goed begrepen” “Ja” werd aangekruist, maar dit is niet meer dan een materiële vergissing die geen afbreuk doet aan de overige elementen in de verslagen die onmiskenbaar blijken geven van het feit dat verzoeker niet werd bijgestaan door een tolk en zich in het Engels heeft uitgedrukt.

Ten overvloede moet erop worden gewezen dat de schending van het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. In casu brengt verzoeker geen enkel concreet argument bij waaruit zou blijken dat zijn verklaringen, zoals genoteerd in de gehoorverslagen en zoals ze werden betrokken bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, dermate foutief zouden zijn gepercipieerd dat het besluitvormingsproces een andere afloop zou hebben gekend.

3.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of onwettige wijze heeft besloten tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS